

og den svenske ambassadør i København, enkelte andre civile embedsmænd og en højtstående officer fra hvert land.

Et afsluttende møde skulle derefter afholdes i *Oslo*; det fandt som bekendt sted den 29. og 30. januar med omtrent samme deltagere som i København plus de tre landes statsafsendinge i London, Moskva, Paris og Washington.

Jeg vil gerne understrege betydningen af, at møderne i København og Oslo fandt sted under *deltagelse af repræsentanter fra de tre landes rigsdage*. Denne form for konferencer har, som der står i *communiquéet* fra mødet i Oslo, vist sig at være af stor værdi til belysning og klarlægning af de synspunkter, der gør sig gældende i hvert af landene.

Det viste sig, at vi kunne gå sammen et langt stykke ad vejen mod et gensidigt forpligtende, men iøvrigt fritstående skandinavisk forsvarsforbund, der skulle hvile på følgende grundsætninger:

1. Hvert af de skandinaviske lande vil forsvare sig mod et væbnet angreb med alle de midler, som det råder over;

2. et angreb på et af dem skal betragtes som angreb på dem alle, og landene skal være solidarisk forpligtede til at yde den umiddelbart angrebne al hjælp og bistand af militær og anden art, som det står i deres magt at yde;

3. forsvarsplaner, stridskræfter og produktion af militært materiel skal samordnes allerede i fredstid;

4. forsvarsforbundet skal indgå som en regional sikkerhedsaftale indenfor rammerne af De Forenede Nationers pagt, og

5. hvert af de tre lande kan, dersom noget af dem bliver angrebet, anmode andre stater udenfor forsvarsforbundet om hjælp, og hvert af de tre lande skal selv yde al bistand, som er nødvendig for, at hjælpen kan blive effektiv.

Et hovedpunkt i drøftelserne var spørgsmålet om, hvorledes og på hvilke vilkår de nødvendige leverancer af våben og andet materiel kunne fås, om de kunne tilvejebringes indenfor en rimelig tid og på økonomisk overkommelige vilkår, hvilket er en forudsætning for, at et skandinavisk forbund kan bringes i stand.

Også i en anden henseende var der meningsforskel. Det var *den norske opfattelse*, at en henvendelse i udlandet ikke kun burde omfatte materielspørgsmålet. Den norske regering ønskede i samme forbindelse at drøfte de sikkerhedspolitiske realiteter med de vestlige stormagter, idet den norske regering, som udenrigsminister Halvard Lange udtalte i stortinget den 3. februar, regnede med, at der *kun var små udsigter til en tilfredsstillende løsning af materielspørgsmålet, hvis man ikke var villig til at gå ind på de sikkerhedspolitiske realiteter*.